

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Chmelíčka a soudkyň JUDr. Ivy Březinové a Mgr. Jitky Stíbalové v právní věci

žalobce: **Ing. M. M.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
se sídlem Bubeníčková 502/42, 615 00 Brno

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČ 69797111,
se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o 300 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání obou účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. března 2020, č.j. 10C 26/2020-384,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem rozhodl soud I. stupně tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 100 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z této částky od 17.2.2020 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), ohledně zbývajících požadovaných 200 000 Kč s přísl., byla žaloba zamítnuta (výrok II.). Žalované byla i uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 43 836,45 Kč k rukám právního zástupce žalobce do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Žalované byla rovněž uložena povinnost nahradit České republice náklady státu ve výši 1 232 Kč na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

2. Žalobce se žalobou domáhal zaplacení předmětné částky, jako satisfakce za nemajetkovou újmu způsobenou mu nezákonným rozhodnutím, a to trestním stíháním pro trestný čin podvodu dle § 209 odst. 1,5 písm. a) trestního zákoníku zčásti dokonaného a zčásti ve stádiu pokusu. Trestného činu se měl dopustit uvedením nepravdivých údajů v souvislosti se zapojením fotovoltaické elektrárny, trestní řízení trvalo 3 roky a 10 měsíců a zproštěn byl žalobce rozsudkem Krajského soudu v Brně, sp.zn. 52T 4/2017. V žalobě žalobce konkrétně tvrdil psychickou újmu, medializaci případu i nezbytnost omezení pracovních i zájmových aktivit v důsledku trestního stíhání.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Uváděla, že žalobce si trestní stíhání způsobil sám, když v přípravném řízení odmítl vypovídat.
4. V řízení soud zjistil, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením ze dne 17.8.2015, žalobce byl obžaloby zproštěn rozsudkem Krajského soudu v Brně z 30.4.2019, který nabyl právní moci dne 23.5.2019. Soud i zjistil, že v souvislosti s trestním stíháním byla žalobci dne 13.6.2016 odňata rozhodnutím NBU bezpečnostní prověrka, k rozkladu mu však dne 17.10.2016 byla vrácena. Dále zjistil, že žalobce je vlastníkem tvrže Xxx, zároveň je i xxxu xxx pro obnovu této památky, na které byl i zjištěn xxx nápis ze 17. století. Ten byl odhalen za přítomnosti velvyslance Izraele, žalobce se v souvislosti i s aktivitami týkajícími se tvrže byl nominován na osobnost xxx kraje za rok xxx a umístil se na xx místě. Trestní věc byla medializována, ovšem zejména ve vztahu k panu Z., byly předloženy články „xxx xxx xxx“, sám žalobce byl i vidět v reportáži ČT. Z výpovědi žalobce i jeho partnerky svědkyně M. M. zjistil, že stíhání žalobce značně stresovalo, projevilo se to na jeho chování v rodině, žalobce tehdy zcela omezil své předchozí aktivity. Z výpovědí svědků V. a Ch. soud i zjistil, že o trestním stíhání žalobce věděli, sám svědek Ch. přestal v čest žalobce důvěřovat, svědek V. nikoli. Žalobce marně uplatnil předběžně svůj nárok na satisfakci u žalované.
5. Takto zjištěný skutkový stav hodnotil soud I. stupně po stránce právní a dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky zák. Č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem (dále jen OdpŠk) pro to, aby za újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání byla žalobci poskytnuta satisfakce. Nejprve konstatoval, že nejsou splněny podmínky § 12 odst. 1 písm. a) OdpŠk, nelze tedy dovodit, že si žalobce trestní stíhání zavinil sám tím, že v přípravném řízení nevypovídal. Právo nevypovídat je právem ústavním, v dané věci však především nelze dovodit, že kdyby žalobce nevypovídal, nebylo by trestní stíhání vůbec zahájeno, případně by v něm nebylo pokračováno. Hlavním důkazem, na základě kterého byl žalobce stíhán, byl notářský zápis, z něhož obžaloba dovozovala nepravdivá tvrzení ve vztahu k dokončení solární elektrárny a tedy podvod, samotná výpověď žalobce by na existenci tohoto důkazu nic neměnila.
6. Soud I. stupně dále dospěl k závěru, že konstatování porušení práva dle § 31 odst. 2 OdpŠk by nebylo odpovídající satisfakcí, tuto satisfakci je tedy třeba poskytnout v penězích. V souladu s ustálenou judikaturou pak hodnotil povahu trestní věci, délku trestního řízení i jeho vliv na osobní poměry žalobce. Konstatoval, že sám trestný čin podvodu nezpůsobuje takové společenské odsouzení, jako trestné činy násilné či se sexuálním motivem, délku trestního stíhání pak zohlednil zejména v rámci stanovení výše satisfakce. Ve vztahu k zásahu trestního stíhání do osobních poměrů žalobce vzal soud za prokázané, že trestní stíhání život žalobce ovlivnilo, vyvolal u něho stres, který se negativně projevil i ve vztazích v rodině (k partnerce, k dětem) a dále zejména v tom, že žalobce téměř zcela omezil své volnočasové aktivity, zejména ve vztahu k opravě tvrže xxx. Soud v zásadě nevzal za prokázané zásahy trestního stíhání do procesního života žalobce, ten sice tvrdil omezení karierního postupu, příčinná souvislost však nebyla

prokázána. Stejně tak další rozvoj podnikání žalobce byl ukončen pro nesouhlas druhého spolčenika. Rovněž soud dospěl k závěru, že nebyly prokázány zásahy vyvolané medializací trestní kauzy, když medializace se téměř netýkala žalobce.

7. Výše uvedené okolnosti pak i soud I. stupně rovněž v souladu s ustálenou judikaturou (Rc 67/2016) srovnával s jinými případy, kdy byla poskytnuta satisfakce za nezákonné trestní stíhání pro trestný čin podvodu. Hodnotil při tom 6 případů, jejichž skutkové okolnosti podrobně rozvedl na str. 10 až 12 svého rozsudku. V těchto případech přiznání satisfakce za nezákonné trestní stíhání pro trestný čin podvodu bylo vždy rozhodováno u Obvodního soudu pro Prahu 2. Ve věci sp.zn. 31C 617/2014 bylo přiznáno 50 000 Kč, trestní řízení trvalo 2 roky a 7 měsíců, a to pro trestný čin podvodu dle § 209 odst. 1 a 4 t.z., kromě prokázaných v trestním stíhání vyvolaných psychických obtíží byla poškozena nucena i ukončit svou podnikatelskou činnost. Ve věci sp.zn. 19C 270/2016 trvalo trestní stíhání dle § 209 odst. 1 t.z. 2 a půl roku, , poškozený byl přitom zproštěn až na základě zásahu Ústavního soudu a bylo mu poskytnuto odškodnění 56 000 Kč. ve věci sp.zn. 22C 260/2016 trestní řízení trvalo 10 měsíců, bylo vedeno dle § 209 odst. 3, odškodnění bylo přiznáno částkou 15 000 Kč. Žalobce i předložil věc vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 10C 93/2014 a zdejším soudem pod sp.zn. 69Co 302/2016, tam celkem činila satisfakce 875 000 Kč, poškozený byl ale důstojník generálního štábu armády ČR, dosáhl nejvyšší důstojnické hodnosti, trestní stíhání mu zmařilo další kariérní postup a došlo i k vážnému narušení rodinných, pracovních i osobních vztahů. Ve věci vedené pod sp.zn. 29C 174/2016 byla přiznána satisfakce 460 000 Kč, stíhán byl ředitel velké firmy (Ředitelství silnic a železnic) a rovněž toto stíhání mělo především zásadní vliv ve věci vedené pod sp.zn. 10C 284/2014 pak byla přiznána satisfakce ve výši 500 000 Kč, řízení zde ovšem trvalo 9 let a 7 měsíců, poškozeným byl advokát, který v důsledku trestního stíhání zcela přišel o své podnikání (po určitou dobu mu bylo i zakázáno vykonávat advokátní činnost).
8. Soud I. stupně na základě výše uvedených srovnání dospěl k závěru, že satisfakcí odpovídající konkrétním okolnostem projednávaného případu je za užití § 31a OdpŠk i judikatury částka 100 000 Kč, především zdůraznil výrazně nižší zásah do profesního života poškozeného, než tomu bylo v případech předložených žalobcem, kdy byla přiznána výrazně vyšší částka. Soud i za užití § 14 OdpŠk přiznal žalobci úrok z prodlení, a to v zákonné výši, běžící za dobu 6 měsíců, která uběhla od předběžného uplatnění nároku. Ohledně zbývajících požadovaných 200 000 Kč s úrokem z prodlení, soud žalobu svým druhým výrokem zamítl, o nákladech řízení i nákladech státu soud rozhodl za užití § 142 odst. 1 a § 148 odst. 1 o.s.ř., když výpočet těchto nákladů uvedl v odůvodnění svého rozsudku.
9. Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba účastníci.
10. Žalobce svým odvoláním výslovně napadl druhý (zamítavý výrok) rozsudku soudu I. stupně a navrhl, aby odvolací soud buď rozsudek soudu I. stupně změnil a žalobě zcela vyhověl, případně aby ho zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Namítal, že soud I. stupně nedostatečně zohlednil, že žalobci hrozil vysoký trest odnětí svobody, který dle § 209 odst. 5 t.z. může dosáhnout až 10 let, dále soud i nedostatečně zohlednil, že trestní stíhání trvalo 3 roky a 10 měsíců, tedy dlouhou dobu. Rovněž vytýkal soudu I. stupně nesprávné hodnocení medializace případu, dle žalobce se medializace týkala nejen hlavního obžalovaného pana Z., ale i jeho, když v reportáži ČT byl na něj záběr v soudní síni na lavici obviněných. Rovněž namítal, že nesprávný je skutkový závěr, dle něhož podnikání společnosti Xxx Xxx a.s. nepokračovalo pro nesouhlas spolčenika. Žalobce dále vytýkal soudu I. stupně i chybné právní hodnocení, když soud I. stupně nedostatečně zohlednil, že právě podvody ve vztahu k solárním elektrárnám znamenaly společenské odsouzení. Dle přesvědčení žalobce soud I. stupně i chybně hodnotil okolnosti ve srovnávaných případech. Především nedostatečně hodnotil zásah do osobního života žalobce,

když ten v důsledku trestního stíhání výrazně omezil své volnočasové aktivity, soud I. stupně i nedostatečně hodnotil zásah do cti žalobce. Žalobce znovu odkazoval na případy jím předložené, ve kterých bylo přiznáno vyšší odškodnění.

11. Žalovaná podala odvolání do vyhovujícího rozsudku I. Namítala, že její odpovědnost za nezákonné trestní stíhání není vůbec dána, neboť si žalobce trestní stíhání zavinil sám. Odkazovala přitom na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 30Cdo 517/2014, který výslovně konstatoval, že využití práva nevypovídat v trestním řízení může být posouzeno jako zavinění si trestního stíhání obviněných, pokud by poškozený neuvedl, ač mohl skutečnosti, které mohly vést k tomu, aby trestní stíhání nebylo zahájeno, nebo by bylo zastaveno. Dle žalované se v dané věci jedná právě o takový případ, žalobce mohl již na začátku uvést, že notářský zápis nepodepsal, mohl navrhnout vypracování znaleckého posudku, a pokud by se tak stalo, mohlo být trestní stíhání zastaveno již v přípravném řízení. Žalovaná i poukazovala na to, že u spoluobžalovaného ing. P. H. byla pravomocným rozsudkem zdejšího soudu sp.zn. 39 Co 20/2021 žaloba na poskytnutí satisfakce zamítnuta V dalším namítal, že v řízení nebyly rozhodně prokázány tak zásadní dopady do jednotlivých sfér žalobce, které by odůvodňovaly přiznání satisfakce ve výši stanovené soudem I. stupně. Za žalobcem po celou dobu stíhání stála jeho rodina, důvěru mu vyjádřil i svědek V.. Dále medializace případu se žalobce dotýkala jen v zanedbatelném rozsahu, když reportáže se zaměřovaly výhradně na obviněného Z.. Nebyly také prokázány zásahy do profesního života žalobce, rovněž v případě odebrání prověrky NBU se jednalo pouze o krátkodobou záležitost. Pokud již byla satisfakce přiznána, měla být dle žalované výrazně nižší..
12. Odvolací soud na základě podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek dle § 212 a § 212a o.s.ř. Když i v řízení opakoval dokazování částí trestního spisu, dospěl k závěru, že žádné z odvolání není důvodné.
13. Z obžaloby podané Vrchním státním zastupitelstvím v Olomouci proti obviněným Ing. P. H., Ing. J. H., Ing. M. M. a JUDr. Z. Z. (č.j. 3 ZZV 8/2015-260) ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 52T 4/2017 odvolací soud zjistil, že žalobci bylo kladeno za vinu, že jako xxx xxx společnosti interStroj a.s., který byl odpovědnou osobou společnosti Železářny Veselí a.s. při výstavbě FVE společnosti VT-SUN s.r.o. v Chomutově před Mgr. Pavlem Starostou, zastupujícím notářem JUDr. P., se sídlem ve Zlíně prohlásil společně s Ing. P. H., že do 27.12.2010 byli na FVE odstraněny nedostatky uvedené v protokolu energetického regulačního úřadu z ohledání FVE společnosti VT-SUN s.r.o. z 20.12.2010, a to nepropojenost kabelů na světlicích č. 13,15,18 a 20, o čemž byl téhož dne sepsán notářský zápis č.j. N 353/2010, NZ 313/2010, přičemž oba věděli, že tento notářský zápis o svědčení skutečnosti bude zaslán energetickému regulačnímu úřadu do správního spisu žadatele, jako jeden z podkladů k prokázání splnění podmínek pro udělení licence elektrárny. Ing. M. a Ing. H. měli zamlčet, že fotovoltaická elektrárna není dokončena a není provozuschopná. Tím měli spáchat trestný čin podvodu.
14. Poté co trestní stíhání proti JUDr. Z. Z. bylo vyloučeno k samostatnému projednání, rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem č.j. 52T 4/2017-4613 tak, že Ing. J. H. uznal vinným a odsoudil ho k trestu odnětí svobody v trvání 7 a půl roku, žalobce a rovněž Ing. P. H. byli obžaloby zproštěni. Ve vztahu k žalobci soud na str. 49 a násl. svého rozsudku (od bodu 134) konstatoval, že koneckonců se sám státní zástupce v odůvodnění usnesení, kterým byla zamítnuta stížnost obviněných proti usnesení o zahájení trestního stíhání ztotožňuje s tím, že obviněný Ing. M. neuvedl do notářského zápisu nepravdivé informace, tj. vady zjištěné 20.12.2010 již mohly být odstraněny, když kabely mohly být propojeny, ale pouze podstatné skutečnosti mohly být zamlčeny. Obžalovaní nicméně tuto skutečnost popírají a provedenými důkazy včetně již v přípravném řízení vyslechnutých svědků J. a R. bylo prokázáno, že notářský zápis tak, jak byl

předložen, nebyl za přítomnosti svědků sepsán, ani žalobcem podepsán. Právě svědci před ostatními osobami odmítli podepsat listinu dokladující dokončenost elektrárny. Soud uzavřel, že to byl právě zástupce notáře, který do zápisu uvedl nepravdivé údaje, toto jednání zástupce notáře a jeho podíl na vytvoření nepravdivého dokumentu je dokladováno i existencí průvodního dopisu, který měl vytvořit Ing. H., a který dle znaleckého posudku nenapsal. Navíc pochybnosti vzbuzuje i samo jednání zástupce notáře, který ze Zlína ověřoval skutečnosti v Chomutově, nicméně zástupce notáře nebyl zbaven mlčenlivosti. Soud tedy uzavřel, že jakkoliv v případě obžalovaného M. mohou okolnosti týkající se předchozího zápisu o vadách vzbuzovat určité podezření s ohledem na zásadní zpochybnění zásadního usvědčujícího důkazu, je nutno uzavřít, že trestná činnost žalobce nebyla prokázána.

15. Po takto opakovaném dokazování se především odvolací soud ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, dle něhož v dané věci žalovaná žalobci za vzniklou nemajetkovou újmu odpovídá, neboť nelze ve smyslu § 12 odst. 1 písm. a) OdpŠk dovodit, že si žalobce trestní stíhání zavínil sám tím, že v přípravném řízení využil svého práva odepřít výpověď (čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Žalobci bylo kladeno za vinu, že ve spolupráci s Ing. P. H. společným jednáním jiného obohatili tím, že zamlčeli podstatné skutečnosti a způsobili tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, tato právní klasifikace pak měla být naplněna právě jejich prohlášením před notářem, že do 27.12.2010 byly na fotovoltaické elektrárně odstraněny dříve zjištěné nedostatky, zároveň měli zamlčet nedostatky jiné, když státní zástupce zde vycházel právě z výše zmíněného notářského zápisu. Zde lze především poukázat na to, že správnost zápisu byla již v přípravném řízení zpochybněna svědky R. i J., přesto byla obžaloba podána. Za této situace lze uzavřít, že i kdyby žalobce v přípravném řízení vypovídal, s ohledem na všechny okolnosti případu, tedy nejen pro obsah notářského zápisu, ale celkově pro postavení žalobce v případě stavby FVE (v některých listinách označován jako odpovědný pracovník za zhotovitele, či projektový manažer) lze konstatovat, že výpověď žalobce zpochybňující notářský zápis by bez dalšího zastavení trestního stíhání již v přípravném řízení s vysokou pravděpodobností nevedla. Zavínění trestního stíhání tím, že obžalovaný nevypovídá, lze dle ustálené judikatury Nejvyššího, ale i Ústavního soudu dovodit jen zcela výjimečně. Jednalo by se o případy, ve kterých by trestně stíhaná osoba odepřela vypovídat, přestože by stíhaný znal a mohl ve své výpovědi uvést takové skutečnosti, které by jednoznačně vedly k zastavení trestního stíhání. Tento závěr je naznačen již v žalované zmíněném rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 30Cdo 517/2014, rozveden je přitom např. v rozsudku NS sp.zn. 30Cdo 4858/2015, kdy Nejvyšší soud zdůraznil, že zavínění trestního stíhání odepřením výpovědi bude situace výjimečná, Nejvyšší soud zde odkázal i na závěry Ústavního soudu např. obsažené v jeho nálezech sp.zn. P-ÚS 11/10 či II. ÚS 1856/07. Odpovědnost žalované za nezákonné rozhodnutí spočívající v zahájení trestního stíhání je tedy dána, za toto trestní stíhání pak dle čl. 36 odst. 3 Listiny i § 31a OdpŠk náleží žalobci finanční satisfakce.
16. Tento závěr nevyvrací ani skutečnost, že ve věci vedené u zdejšího soudu jako soudu odvolacího pod sp.zn. 39 Co 20/2021 byla žaloba ing. P. H. na poskytnutí peněžité satisfakce zamítnuta s odkazem na § 12 odst. 1 písm. a) OdpŠk, právě pro odepření výpovědi v přípravném řízení. Postavení ing. H. i ing. M. ve vztahu k předmětné FVE bylo odlišné, byl jim kladem za vinu poněkud odlišný skutek a za této situace bez dalšího nelze vyloučit, že výjimečné skutkové okolnosti pro poskytnutí satisfakce z důvodu § 12 odst. 1 písm. a) OdpŠk byly u ing. H. naplněny. Lze ovšem především zdůraznit, že závěry vyslovenými v našem rozsudku sp.zn. 39 Co 20/2021 není tento odvolací soud vázán, když posuzuje naplnění podmínek tohoto ustanovení u ing. M. a při právním hodnocení vychází z výše uvedené judikatury.
17. Ve vztahu ke stanovení výše této satisfakce soud I. stupně správně v souladu s ustálenou judikaturou jednak posuzoval délku trestního řízení, povahu trestní věci i především dopady trestního stíhání do osobní sféry žalobce (viz. rozsudek NS publikovaný jako Rc 122/2012).

Rovněž v souladu s ustálenou judikaturou (Rc 67/2016) soud i provedl srovnání přiznané satisfakce v jemu známých případech nezákonného trestního stíhání pro trestný čin podvodu. Odvolací soud se ztotožňuje s hodnocením skutkových zjištění, ze kterých vyplynulo, že trestní stíhání mělo nepříznivý vliv do osobní sféry žalobce, který v důsledku stresu omezil svou mimopracovní zájmovou činnost, jeho stres se přitom projevil i ve vztahu k jeho rodině. Rovněž správně jsou zjištění soudu I. stupně týkající se medializace případu, soud I. stupně v odůvodnění správně rozvedl jednotlivé případy medializace a správný je i jeho závěr, že medializace samotného žalobce byla okrajová, když mediální zájem se soustředil na hlavního obžalovaného JUDr. Z. Z., a to pro jeho rozsáhlý jiný majetek. I dle odvolacího soudu nelze pouze ze skutečnosti, že žalobce je vlastníkem tvrže xxx, kde byl objeven i historicky cenný xxx nápis dovozovat, že žalobce je v kraji široce známou osobou, a jeho pověst tak v širokém okolí utrpěla. Ze spíše okrajové medializace přímo jeho osoby v celostátních médiích a naopak navíc ze skutečnosti, že rok byl 2018 nominován i na osobnost kraje, tuto okolnost bez dalšího dovodit nelze., Nicméně i odvolací soud hodnotí mimopracovní aktivity žalobce a s nimi spojené jeho dobré jméno jako skutečnost, která poněkud vyšší satisfakci za nezákonné trestní stíhání odůvodňuje. Konečně i odvolací soud má za to, že trestní stíhání se neprojevalo negativně v profesním postavení žalobce, zde lze pro stručnost odkázat na správná zjištění a jejich hodnocení učiněná soudem I. stupně.

18. Soudem I. stupně bylo hodnoceno 6 případů, ve kterých byla přiznána satisfakce za nezákonné trestní stíhání pro trestný čin podvodu, ve třech byla přiznána satisfakce nižší (od 15 000 do 56 000, ve třech výrazně vyšší – od 460 do 875 Kč). Dle přesvědčení odvolacího soudu soud I. stupně správně na základě učiněných zjištění o okolnostech srovnávaných případů dovedl výši satisfakci odpovídající této konkrétní věci. Rozhodující je, že případy, ve kterých byla přiznána nižší satisfakce, trvaly kratší dobu (nejdelší 2 roky a 7 měsíců), naopak lze poukázat na to, že i v těchto sledovaných případech byly zjištěny větší dopady do osobní sféry poškozeného – ve dvou případech léčené psychické obtíže, v jednom i ukončení výtěžné činnosti podnikáním. Trestní kvalifikace zde naopak byla nižší, v jednom případě dle § 209 odst. 4, v druhém dle odst. 3, zde lze ovšem poukázat na to, že byť byl žalobce stíhán dle § 209 odst. 1 a 5 t.z. s ohledem na jeho dosavadní bezúhonnost i popis skutku zčásti ve stádiu pokusu ve skutečnosti dle přesvědčení odvolacího soudu žalobci nepodmíněný trest nehrozil, neboť jeho podíl na trestné činnosti měl být i dle obžaloby jen okrajový (shodně vyjádření NBU).
19. Ve zbývajících třech případech byla naopak satisfakce přiznána výrazně vyšší, všechny tyto případy se ale od případu žalobce odlišují mnohem výrazněji než případy, kde byla přiznána satisfakce nižší. V jednom případě trvalo trestní stíhání 9 let a 7 měsíců, trestně stíhaná osoba jím byla výrazně poškozena, mimo úzce osobnostní sféru především profesně, když i došlo k úpadku jeho do té doby prosperující advokátní kanceláře. Ve dvou zbývajících případech pak byla trestně stíhaná osoba ve významném společenském postavení (plukovník generálního štábu, generální ředitel podniku Ředitelství silnic a železnic, v případě poškozeného důstojníka trestní stíhání trvalo výrazně déle a také mu znemožnilo pokračování v mimořádně úspěšné kariéře (povýšení do generálské hodnosti a dosažení nejvyšších funkcí v armádě). Profesní růst byl zastaven i v případě ředitele Ředitelství silnic a dálnic.
20. Odvolací soud shrnuje výše uvedené tak, že soud I. stupně učiněná zjištění hodnotil správně, výše přiznané satisfakce odpovídá zákonným i judikatorním kritériím uvedeným výše. Správně soud I. stupně přiznal žalobci i úroky z prodlení a rovněž správně rozhodl za užití § 142 odst. 1 a 3 a § 148 odst. 1 o.s.ř. i o nákladech řízení a nákladech státu, když zde odvolací soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu I. stupně. Odvolací soud proto celý napadený rozsudek dle § 219 o.s.ř. potvrdil.

21. V odvolacím řízení nebyl žádný z účastníků svým odvoláním úspěšný, odvolací soud proto za užití § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o.s.ř. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Poučení o dovolání:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné, ledaže by Nejvyšší soud na základě dovolání podaného do dvou měsíců od jeho doručení u soudu I. stupně dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodováno rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Praha 12. října 2021

JUDr. Milan Chmelíček v.r.
předseda senátu